

Naš dobrotnik.

Ljuba slovenska mladina! Poznamo moža, slovenskega kmetiškega pokolenja, po dostojanstvu pa kneza, ki si mu ti zapisana sredi njegovega srca. Pa bivaj kjerkoli naše lepe slovenske domovine: ali na Štajerskem ali na Koroškem ali na Kranjskem ali v nekdanj tako cvetoči Goriški ali zdaj v begunskih taborih ali ob sinji Adriji ali v tužni Istri ali v daljnem tujem svetu: ta blagi mož misli nate, skrbi zate, ljubi te bolj kot življenje svoje, moli zate kot znabiti nihče toliko na naših tleh, da bi bila ti poštena in srečna vse dni življenja — diven cvet, svojemu narodu v kras in up, Bogu v veselje in slavo. Ljuba mladina slovenska, poznaš tega moža? Poglej tu spredaj njegovo podobo! Ljubljanski knezoškof doktor Anton Bonaventura Jeglič je to — naš dobrotnik. Te dni, dne 22. majnika, bo dvajset let, kar apostolsko-goreče in junaško-neustrašeno deluje med svojimi rojaki za časno in večno srečo svojega ljudstva.

Anton Jeglič je bil rojen 29. majnika leta 1850. v Begunjah na Gorenjskem. Prekrasen kraj je tam; pogled proti Bledu in na mogočno triglavsko pogorje je nepopisno lep. V tem gorenjskem raju je preživel Pogorelčkov Tonček svojo rosno mladost. Njegovi starši niso bili premožni; preživljali so se z obdelovanjem malega posestva in skromno trgovino z gorenjskim suknom. A bila sta oba, oče in mati, odkritosrčno pobožna. Ker je kazal mali Tonček že doma izredno bistroumnost, so ga dali starši, osem let starega, v tretji razred glavne šole v Ljubljano. Tam je vrlo napredoval. Vsako leto je bil prvi ali drugi v razredu. Gimnazijska leta je preživel v Alojzijevišču. Neumorno je bil priden, a tudi vesel in živahen. Svete zakramente in molitev je ljubil čez vse drugo. Jeseni leta 1869. je stopil v semenišče. Dovršil je bogoslovne študije leta 1873. Bil je posvečen v mašnika 27. julija i. l. Potem je nadaljeval modroslovne in bogoslovne študije na Dunaju ter postal leta 1877. doktor bogoslovja. Malo časa je potem služboval doma v dušnem pastirstvu in v bogoslovnem semenišču. Njegovo dobro srce ga je gnalo med revne Bosance, da bi jim bil učenik in oče. Leta 1882. je dospel kot kanonik v Sarajevo. Postal je ondi desna roka (prvi pomočnik) sarajevskega nadškofa dr. Jos. Stadlerja. Kako ljuba mu je bila med šolskim letom skoro vsakdanja pot v šolo med tamošnjo revno bosansko mladino; s kolikim veseljem je hiteval leto za letom v najoddaljenejše kraje bosanske, da ondi pogleda za jagneti in ovčicami

črede Kristusove! Vsem bi bil rad vse: vse storil, vse pretrpel, vse dal. Bosanci so rekali o njem: »To ni človek, ampak angel!«

Dne 12. septembra 1897. leta je bil Anton Bonaventura Jeglič posvečen v Sarajevu za škofa. Cesar Franc Jožef I. ga je pa imenoval 11. februarja 1898. leta za ljubljanskega knezoškofa. Kako so ondaj zaplakali za njim dobri Bosanci, starina in mila deca, vsi brez razločka vere in narodnosti! »To ni bil človek, to je bil angel!«

Dne 22. maja 1898. leta je zasedel dr. Anton Bonaventura Jeglič škofovski sedež v Ljubljani. Zveličar sveta mu je izročil v varstvo in vodstvo njegove rojake, vernike lepe kranjske dežele. S kakšno plamtečo vnemo se je lotil ta slovenski apostol že takoj izkrajaja svetega posla zlasti v blagor mladine! »Bog mi je priča,« je lahko rekel s svetim Pavlom, »kako želim po vas vseh v srcu Jezusa Kristusa. In to molim, da bi rastla vaša ljubezen bolj in bolj v znanju in v vsi umnosti... da ste čisti in brez spotikljaja v dan Kristusov.« Od župnije do župnije je hitel blagi nadpastir vsako leto od zgodnje pomladi do pozne jeseni — tudi najodležnejša šola ni bila izvzeta — da je le obiskal ljubo mladino, jo pobodril k pridnemu učenju, jo navdušil za sveto nedolžnost, jo vnel ljubezni do najmilejšega Prijatelja otrok v tabernaklju in jo potrdil v veri. Kako so pa mlada očesca tudi iskrovito gledala vanj, ki mu je sama ljubezen do mladine gorela z lic; kako bi se bila pa mladež še tudi tedne po obisku rada zgovarjala le o škofu, kje so zdaj, in če imajo vse tako radi... Prevzvišeni nadpastir si pa ni privoščil počitka po napornem delu tudi ne doma. Ni ga menda pastirskega lista, da bi se v njem ne bil spomnil tudi mladine in jo gorko priporočil staršem v skrb. In če je pisal duhovnikom, spet mladina: ustanavljajte Marijine vrtce, vpeljujte zgodnje sveto obhajilo, zbirajte mladino v društvih in družbah, poučujte o vzgoji materel! In če je za knjigo zastavil pero (Staršem — Mladeničem — Dekletom — Ženinom in nevestam — Obrambe vere — Življenje po veri — Kratko navodilo) — ali ni bilo spet vse to namenjeno blaginji otrok? In zavod sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano s popolno gimnazijo in vzorno vzgojo gojencev in s slovenskimi učnimi knjigami: škofova trnjeva krona, pa tudi najsijajnejši dragulj v kroni njegovih zaslug za blagor mladine in srečne bodočnosti narodove!

Mladina naša, kjerkoli bivaš! In zlasti ti, mladina škofije ljubljanske, spomni se prihodnje binkoštnih praznikov svojega vélikega dobrotnika! Trumoma pristopi k angelski mizi in daruj sveto obhajilo zanj! V zakramentu večne Ljubezni mu izkaži ljubezen za ljubezen!

Urednik.

